

BŮH ABRAHAMŮV

CECIL duCILLE

(Konference New York, září 1997)

Chvála Pánu. Chci se s vámi podívat do knihy Genesis. Začneme ve 12. kapitole. Přemýšlím o Abrahamově životě, o tom, jak s Abrahamem jednal Bůh, a o tom, jak jedná s námi. Pro Boha je příznačné, že způsob, jakým jednal s lidmi Starého zákona, je přesným vzorem pro to, jak bude jednat s námi. Z toho důvodu si nemusíme lámat hlavu nad tím, co Bůh udělá nebo jak to udělá. Jen nahlédněme do Starého zákona. Zaslíbení, která Bůh dal Izraeli, jsou zaslíbení, která dává nám. Někdo namítne: „Ale to je přece Starý zákon.“ Ano, je to Starý zákon, ale je to Bůh. A Bůh nikdy nezestárne! Amen. Takže co Bůh činil tehdy skrze lid, dělá dnes skrze vás.

Pro všechno, čemu věříte (a věřit byste tomu měli, protože je to v Bibli), musíte mít důkaz, proč tomu věříte. Musíte znát Bibli a umět to z Bible dokázat. A pokud důkaz nemáte, zjistěte si to od těch, kdo to zkoumali v Bibli, ať vám ten důkaz najdou, protože nemůžeme kázat žádnou doktrínu ani dogma, které nemají poctivý biblický základ. Mít poctivý základ ve většině případů znamená, že to musíte najít v Bibli alespoň třikrát. Většina Bible je implicitní, tj. nevyřčená. To znamená, že Bůh vyjadřuje v Bibli víc, než co říkají sama napsaná slova, protože v Janovi 21:25 řekl, že kdyby se vše, co Ježíš řekl a udělal, mělo zapsat do knih, svět by je ani neunesl. Rozumíte? Pro pevnou, fungující pravdu tedy musíte mít biblický základ. Přečtu vám teď, co Bůh řekl Abrahamovi, ale je to řečeno vám. Vztahuje se to na vás jiným způsobem než na Abrahama, ale je to stejné slovo a má stejný význam. Zamyslíme se nad tím, co měl Bůh na mysli, když tyto věci Abrahamovi řekl. Říká se tomu „exegeze“. Vždycky se zamyslete exegeticky: Bůh řekl to a to, ale co tím myslel?

Nemáte-li čisté srdce, nikdy nepoznáte pravdu. Pravda je tak těžko postižitelná, že ji poznají jen ti, kdo jsou čistého srdce. Jinými slovy, mohu sám sebe přesvědčit, že mám pravdu, ale to ještě neznamená, že ji mám. Považujeme za pravdu spoustu věcí, které pravda nejsou. Věříme,

že máme pravdu, a protože věříme, že ji máme, budeme se za ni bít. Nikdy to však nepřinese život, protože jediné, co život přináší, je Pravda. Mnohé věci jsou pravdivé, ale nejsou pravda. Je to tak?

Všichni máme nějaké kostlivce ve skříni, že? Každý tam skrývá nějaké kostlivce, za nimiž jsme prostě zabouchli dveře, zamkli a zapomněli jsme na ně. Kdybyste si teď stoupli za kazatelnu a začali kázat o kostlivcích, které já mám ve skříni už od nepaměti, říkali byste pravdivé věci, ale nebyla by to pravda. Pravda oslavuje Ježíše! Možná o někom něco víte a řeknete to někomu dalšímu, jenže když to ten člověk uslyší, znepokojí ho to. Nezbuduje ho to. Nepřiblíží ho to k Ježíši, ale uškodí mu to.

Bůh řekl to a to,
ale co tím
myslel?

Když se toto děje, nejedná se o pravdu, a zvěstovatel špatných zpráv pracuje jako ďáblův vyslanec.

Víme, že o určitých záležitostech bychom neměli mluvit. Dokážu vám to. Řekněme, že známe tajemství, nějaké temné skutky, které se staly v naší rodině. Vyprávíme o tom snad na setkání? Ne, to neděláme. A je-li tomu tak, proč bychom měli mluvit o soukromých věcech někoho jiného?

Bůh připomíná svůj lid. Říká:

„Kdo jest to slepý, jediné služebník můj? A hluchý, tak jako posel můj, kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím, jako služebník Hospodinův?“ (Iz 42:19)

Také v Kazateli 7:21 řekl: „Když ti tvůj služebník zlořečí, dělej, žes to neslyšel.“ Víte proč? Důvod nalezneme v následujícím verši. Protože i ty jsi někdy zlořečil druhým.

Bůh nám vytyčuje jasnou cestu a je poněkud úzká, že? Nemáte žádný manévrovací prostor. Nemáte takovou volnost jako hříšníci, ale je to cesta spravedlnosti a Boží slovo říká: „...*málo jest nalézajících ji.*“ (Mat 7:14) Není mnoho křesťanů, kteří chodí po křesťanské cestě.

Říkáte: „Bratře Cecile, to jsou lidé, kteří nejdou do nebe.“ Ale to se mýlíte! Mnoho zlých lidí jde do nebe. Zní to hrozně, že? Byl snad lotr na kříži spravedlivý člověk? Ale přesto prošel, činil pokání na poslední chvíli a byl spasen, i když mu už košile doutnala od pekelného ohně. Byl spasen. Jako spravedliví lidé musíme být spravedliví z hloubi duše.

Pojďme do Genesis 12:1:

„Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě.“

Toto řekl Hospodin Abrahamovi a my chceme vědět, co to znamená. Proč to dal Bůh do Bible? Proč bych se měl zabývat tím, co Bůh řekl Abrahamovi? Chápete, co tím myslím?

Je to vaše Bible. Bůh to do Bible vložil. Lidé se to snažili odstranit. Chtěli Bibli zničit. Zabíjeli a dělali, co mohli, aby ji zničili, ale ta věc je nezníčitelná. Vzali některé svitky a spálili je! Lidé, kteří je spálili, pomínuli, jsou pryč, ale svitky jsou zde stále. Halelujah! Nikdy se jim to nepodařilo.

Tato Bible prošla úděsnými věcmi. Když se Římskému impériu nepodařilo Boží slovo zničit, zmocnila se ho Svatá říše římská a zamkli ho ve Vatikánu a vytvořili takové zákony, aby každý, u koho by našli Bibli, byl zatčen a uvězněn. Mnozí byli zabiti, a dokonce upáleni na hranici.

Ukryli ji ve Vatikánu a Bůh šel do Vatikánu! Není to úžasné? Bůh šel do Vatikánu a poklepal jednomu muži (byl to Martin Luther) na rameno a řekl: „Chci tě.“

Ten muž byl velmi pilný student. Každý den chodil do sklepení, kde byly uloženy knihy, a četl a četl a četl. Jednoho dne ho Bůh vedl k tomu, aby četl: *„Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem.“* (Řím 5:1) Řekl: „Cože?“ A pak četl, že *„...jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš“*. (1Tim 2:5) Řekl: „Jakže? Ani Marie? Ani svatý Petr? Jenom Ježíš? Amen!“ Rozsvítilo se mu. Pokračoval ve studiu, dokud si nebyl jist, že porozuměl tomu, co Bůh říká, a pak vyrazil plnou parou vpřed. Amen.

Papež ho chtěl zabít, a tak ho povolali před soud. Když přelíčení skončilo, propustili ho a měli v úmyslu ho po cestě domů přepadnout, ale informace o tomto tajném vražedném plánu se dostala ven, a když se to Lutherův přítel dozvěděl, poslal skupinu mužů, aby ho zajala dřív, než ho dostanou ti, co na něj cíhali. Polapili jej a ukryli jeho vlastní lidé. Ale Luther si myslel: Tak, a je to, to je konec. Myslel si, že je po něm. Brzy poté, co byl zajat, ale zjistil, že se nachází na hradě svého nejlepšího přítele. Takto Bůh zachoval Luthera, aby mohl pokračovat v překladu Bible, kterou máme dnes k dispozici. Boží slovo bylo vyrváno zprostřed okovů vatikánských sklepení, kam ho skryli.

Tehdy nebyly žádné tiskařské lisy, a proto museli písaři přepisovat Bible ručně. Jedna kopie takto ručně psaného textu se dochovala dodnes a jmenuje se Alexandrijský text. V určitých kruzích se věří, že některé chyby byly v Alexandrijském textu udělány naschvál, jiní si myslí, že vznikly díky nedbalé práci lidí, kteří se snažili psát co nejrychleji, aby si co nejvíc vydělali. Ať už je to, jak chce, zjišťujeme, že tento text obsahuje mnoho odchylek v porovnání s textem, jenž je označován jako Textus receptus. Nicméně díky Martinu Lutherovi byla Bible uvolněna. Aby se mohlo Boží slovo rozšířit, dovolil Bůh vynález knihtisku.

Byli tu i další, ale církev zabíjela lidi, kteří se odvážili Bibli překládat a vydávat. William Tyndale přeložil Nový zákon a začal pašovat jeho výtisky do Anglie. Nakonec byl upálen na hranici protestantskou Anglikánskou církví, která tehdy byla pod direktivou římského papeže. Najali si špiona, který se v Holandsku, kde se Tyndale ukrýval, vetřel do jeho přízně. Tento člověk sehrál svou roli v tom, že se Tyndale vrátil do Anglie, kde ho zajali. Tyndalovou poslední modlitbou bylo, aby Bůh otevřel oči anglického krále. O pár roků později král Jakub nechal Bibli přeložit do angličtiny a její výtisky se rozšířily do všech anglických domovů.

V dnešní době na nás Bůh vylévá své požehnání a poznání se rozmáhá. Způsobil, že lidé vynalezli internet a síť. Vidíme, jak se poznání ve světě rozvíjí, jak Bůh dopouští lidem, aby vyvíjeli mocné komunikační nástroje. A není to jen pro potěšení Billa Gatese, který se stává multimiliardářem. Co dělá s tolika penězi? Omezil by každý jiný byznys, jen aby vydělal víc a ještě se rozmohl. Vy a já i lidé, jako jsme my, to vše mohou použít pro Boha, to je jediná sláva, která z toho je. Bůh to dopouští, protože to slouží Jeho záměru a nám to pomáhá sloužit Bohu. Internet je ďáblova závodní dráha. Ďábel je díky tomu na vrcholu, ale Bůh v tom všem má svou slávu, a my musíme hledět, abychom používali počítač k Boží slávě.

Chci říct, že nás Bůh zaopatřil úžasnou věcí, že máme k dispozici interlineární Bible, kde vidíte originální řecký a hebrejský text spolu s doslovnými významy slov, a všechny další studijní nástroje, které dnes můžeme používat (Strongovu konkordanci, biblické slovníky a lexikony atd.), a jak jsou snadno dostupné v digitální formě. Existuje rozrůstající se knihovna těchto věcí, souvisejících spisů a studijních materiálů, které si můžete dát do počítače.

Kdybyste přišli do mojí pracovny, viděli byste, kolik mám knih (celý dům je zavalený knihami). Když se o něčem potřebuji něco dozvědět, hledám v encyklopedii Britannica. Hledám v novém i ve starém vydání z roku 1800, abych si byl jist, že jsem se dozvěděl pravdu. Někdy musím prohledat Josefuse (Flavia) nebo nahlédnout do té či oné knihy, protože si uvědomuji, že Bůh už dlouho pomazává lidi a že se vine proud pomazání od dávných časů církve až podnes – nehledě na to, že se mnozí odchýlili špatným směrem. Musíme být schopni propátrat ten proud pomazání a najít pravdu. Amen! Když půjdete do historie, najdete důkazy. Ne proto, že by vám Duch svatý neukazoval pravdu, ale právě proto, že vám Duch svatý pravdu ukazuje. Pravda byla během věků zachována, z generace na generaci.

Je psáno: *„Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, a kterýž by právě slovo pravdy rozděloval.“* (2Tim 2:15)

Halelujah! Je mezi námi tolik dělníků, ale dělník, který není pyšný na svoje náradí nebo na věc, kterou dělá, za moc nestojí. Když něco děláte, musíte to vzít za své. Musíte v tom být dobří. Musíte to udělat dokonale, prohlédnout si svou práci a říct: „Povedlo se!“ Když jsem vešel do této budovy, díval jsem se na nosníky a na to, jak budova drží pohromadě. Ten, kdo to stavěl, věděl, co dělá.

Bible se k nám dostala skrze mnohá soužení, skrze smrt mnohých. Víte, že mnozí z těch, kdo pracovali na tom, abychom měli Bibli, položili své životy? Mnozí přišli o život. Byla zformována skupina lidí, nazvaná jezuité, a stala se armádou katolické církve. Velel jim muž jménem Loyola, kterému říkali černý papež. V dnešní době se však stalo něco zvláštního – nevím, jestli se o to zajímáte, čtete a posloucháte, ale tento papež ho smetl. Tento papež smetl současnou hlavu jezuitů. Víte, co tím myslím? Sebral mu autoritu a přivlastnil si ji. A tak tento papež je bílý i černý papež v jednom. Věděli jste to? Bílý papež převedl černého papeže do Vatikánu a převzal velení římské armády, což jsou jezuité.

Víte, jezuita může být kdokoli z těch, kteří sedí v této skupině, protože jezuita nemusí nosit hábit ani žádný náboženský oděv. Nemusí předstírat, že je kněz. Může být, čímkoli ho chtějí mít. Mnozí jezuité sedí na Wall Street a starají se o jejich finanční záležitosti. Vláda se pokusila prozkoumat majetek katolické církve, a nepodařilo se jí to. Museli od toho po mnoha letech upustit, protože to bylo tak spleť, tolik různých jmen, nemohli do toho proniknout.

Takže Bůh řekl Abrahamovi:

„Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého ...“

Když se Abraham poprvé vydal na cestu, jeho příbuzní šli s ním, i jeho otec. Víte, Abraham žil v domě modlářství. Abraham vyráběl modly a modly uctíval (Jozue 24:2). Jeho otec byl knězem, nejvyšším knězem Bála, odložil svoje modly a šel s Abrahamem. Rozeznal, že k Abrahamovi mluvil Bůh, a nechtěl z toho být vynechán. Tak šel s ním a Abraham mu v tom nemohl zabránit. Bible říká, že Abraham došel na určité místo a zastavil se. Zůstal tam, dokud jeho otec nezemřel. Nicméně Lot nezemřel. Lot s ním šel dál.

Duch antikrista je ten, který rád vládne a ovládá ostatní, a duch Kristův je ten, který chce vládnout a panovat s Kristem.

Ptám se vás: Znamená toto slovo o Abrahamovi něco pro nás? Proč to Bůh vložil do Božího slova? Proč Bůh tak urputně bojoval o to, aby se to slovo dostalo k nám? Bůh vám tady v tom verši říká, že se musíte zříct své národní identity.

To je těžké. Je to velmi, velmi obtížné. Když se narodíte jako černocho, jste rádi černochem. Někteří lidé to nevědí. Někteří z vás, bratří, nevíte, že lidé, kteří jsou černí, jsou rádi černí, a kdybyste jim dali na výběr, že mohou být bílí, nechtěli by. Mají totiž uvnitř určitý pocit, že jsou nějak zvláštní.

Teď tu vyrazuji tajemství. Říkám vám osobní věci. Když jsme dospěli, měli jsme pocit, že jsme ze železa. Byli jsme silní a rvaví. Víte, patřil nám svět, a já vím, že lidé v Africe se cítí stejně. Později jsem zjistil, že se tak cítí všichni! Vy na jedné straně máte své pocity, a nevíte, co má za pocity ten druhý. Víím, že i Němci mají takový pocit, a rovněž Rusové. Každý má ten pocit a nikdo nezjišťuje, jak se cítí ten druhý.

Války prostě budou, dokud Ježíš nepřijde, protože válka je v srdci člověka. Je to duch antikrista. Chci, abyste to vzali tak, jak to je – nesnažte se o tom pochybovat. Přijměte to a věřte tomu: to, co působí, že lidé chtějí vládnout jedni nad druhými, je duch antikristův. Amen! Všude, kde najdete lidi, kteří chtějí vládnout a ovládat, být šéfy a být špičky, je to duch antikrista. Totiž kromě případu, kdy chcete být nejlepší v Kristu – pak jste na opačném konci.

Slyšeli jste dobře? Ti, kdo chtějí být nejlepší v Kristu, jsou ti nejne-
patrnější. Chodí a umývají ostatním nohy, nechají po sobě šlapat. Že se
vám to nelíbí? Ale to je způsob, jak být v Kristu na špici. Amen. „*Žád-
nému zlého za zlé neodplacujte, ... ale přemáhej v dobrém zlé.*“ (Řím
12:17,21) To znamená být v Kristu nejlepší. Tak to Bůh zařídil, že duch
antikrista je ten, který rád vládne a ovládá ostatní, a duch Kristův je ten,
který chce vládnout a panovat s Kristem.

Je psáno: „*Vyjdi z země své (své národní identity)...*“ Nebud' už více
Američan! Nebud' keňský bratr. Nebud' jamajský bratr. Nebud' polský
bratr. Nebud' německý bratr. Připoj se k novému
národu, ke královskému kněžstvu, zvláštnímu
lidu. Můj Bože! Není to snad to, co po nás Bůh
žádá? Přišel s tím za Abrahamem a řekl: „Vyjdi,
Abrahame! Odejdi odsud a nevracej se!“ Abra-
ham věděl, že k němu promluvil Bůh.

Když
nevyjdete, tak
nevejdete!

Neříkám, že je to snadné. Je těžké nebýt
černý, když jste černoch. Bůh mě poslal ke
svému lidu. Neposlal mě k nějaké barvě. Musím rozpoznávat Boží lid bez
ohledu na jejich barvu pleti. Musíme rozeznávat něco jiného, a to, že
vlastně žádnou barvu nemáme! Je to podvod! Vaše barva je podvod. Je to
vnější fasáda, kterou nosíte, abyste každého oklamali, že jste černí nebo
bílí, když ve skutečnosti máte být duch. Duch nemá žádnou barvu!
Rozumíte? Nejste to, čím se zdáte být.

Pokoušíte se oklamat mě tím, že na mě vykukujete. Vidím ve vás
ducha. Amen! Vidím ve vás něco víc, než co byste chtěli, abych viděl.
Přijdete ke mně a usmíváte se. Smějete se, ale podvádíte mě. Vůbec se
nesmějete. Tady hluboko uvnitř je „řev“. Je tam řev. Je tam něco závaž-
nějšího, hlubšího, důležitějšího než to, kým předstíráte, že jste. Nechcete,
abych viděl, kdo doopravdy jste. Proto se usmíváte. Nic nedokáže člověka
tak zmást jako úsměv. Amen.

A tak Bůh řekl Abrahamovi: „Vyjdi!“ Něco vám řeknu: Když nevy-
jdete, tak ani nevejdete. Když nevyjdete, tak nevejdete! Bůh povolává
muže a ženy a děti do svého království a řekl: „Nabízím vám svaté kněž-
ství. Nabízím vám královský původ.“ Nicméně, chcete-li vstoupit do
toho, co Bůh dává, musíte vyjít.

Ne, to není vtip! To není jen tak nějaké kázání, které se káže. Je to
realita! Ostatní věci, kterými se zaobíráte, realitou nejsou! Jsou jen

dočasné. Pominou! Barva vaší pleti pomine. Vaše národnost pomine. Všechny ty věci, které v sobě máte, a věříte, že jsou skutečné – ty jsou neskutečné! Amen!

„Nabízím vám královské kněžství, svatou národnost!“ Halelujah! Bůh povolává lidi do nebeského království, a neopustíte-li království, pod jehož vládou jste, nikdy do Božího království nevejdete.

Nabízí se otázka: „Když jsem spasen a přijmu křest Duchem, copak nejsem v Božím království?“ Kážeme o tom a vyučujeme, ale většina bratří, se kterými máme obecnství, nevěří této jedné věci, kterou vám předkládám. Jste znovuzrozeni, o tom není pochyb. Ježíš za vás prolil svou krev. Narodili jste se znovu. Přišel, vy jste se otevřeli, pokřtil vás Duchem a váš duch cele patří Bohu. Takže teď máte ducha, který vám nepatří. Nemůžete ovládat svého ducha, protože váš duch patří Bohu. Takže váš duch vždycky půjde proti špatným věcem, které děláte – jste však v Božím království? Boží království je ve vás, ale jste vy v Božím království? Co vlastně tahle otázka znamená? Jediný způsob, jak zjistíme, zda jsme v Božím království, je, když pochopíme, co „být v Božím království“ znamená.

Dobře, vezměme to z přirozené stránky. Jsme v království Spojených států amerických. Musíme poslouchat zákony. Každý, kdo sem přijel motorovým vozidlem, musí mít řidičský průkaz. Musíte platit každý rok povinné ručení. Na řidičáku je vaše fotografie, rodné číslo, vše je řízeno vládou království, ve kterém jste. Samozřejmě můžete jezdit bez řidičáku, ale to je trestný čin. Když budete jezdit bez řidičáku, tak vás zavřou. Namítnete: „Vždyť jsem nic neudělal! Jenom jsem jel bez řidičáku.“ Ale jste součástí tohoto království, a tak musíte dodržovat jeho zákony a pravidla, jinak vaše skutky budou ilegální a nezákonné. Je to tak? Znamená to, že jste podřízeni vládě Spojených států, a ať už se vám to líbí, nebo ne, prezident Spojených států je hlavou vlády Spojených států. Nemusíte ho mít v oblibě, ale to, co řekne, na vás bude mít vliv.

Dobře, toto všichni chápeme, pojďme na duchovní rovinu. Abyste byli v Božím království, musíte být pod vládou Ježíše Krista. To znamená, že musíte poslouchat Ježíšovy zákony. Musíte být dobří občané, ne kriminálníci. Podle toho, co jsme si řekli předtím, kriminálník je nadále v království Spojených států, ale sedí ve vězení nebo jedná protizákonně a zákon pracuje proti němu. Dříve či později ho dopadnou a zavřou. Rozumíte tomu?

Abyste tedy byli v království Ježíše Krista, musíte být podřízeni vládě Ježíše Krista. Ptám se: Existují křesťané, kteří nejsou pod vládou Ježíše Krista? Ano! Jsou znovuzrození lidé, kteří jsou spaseni krví Ježíše Krista, ale nejsou pod vládou Ježíše Krista. Takže jsou proti tomu království, které je vykoupilo a získalo. Amen.

Proto říkáme, že proto, abyste byli v království Ježíše, musíte vyjít z království nepřítelů. Bůh řekl: „Vyjdi z země své ...“ A je tu ještě další specifická věc. Řekl: „... a z příbuznosti své“ (ze své rodiny). Oč se jedná? Mluví o zástupu duchů, kteří ovládají vaši rodinu.

Susan, odkud jsi? Z Hondurasu. Celá tvoje rodina je z Hondurasu. Tvůj otec a matka, prarodiče, strýcové – všichni jsou z Hondurasu. Snažím se ti říct, že duchové, kteří vládou Hondurasu, jsou duchové, kteří ovládali celou tvou rodinu až po tebe. Někteří z těch duchů jsou ve tvé rodině. Co to má znamenat, že máš ve své rodině duchy? Víš, vybral jsem si tě, protože tě chci trochu poškádlit, ale týká se to nás všech. Ve tvém případě proti tobě nepovstává americké dědictví, ale povstává proti tobě honduraské dědictví.

Bratře, ty pocházíš z Keni a máš keňské duchovní dědictví a všichni ti čarodějové, kteří byli ve tvé rodině po předchozí generace, povstávají proti tobě. Bůh říká, že jim v tom musíš zabránit tím, že vyjdeš ze své příbuznosti. Nemluvíme tu o prostém fyzickém odchodu. Fyzický odchod může napomoci, ale mluvíme o tvém duchovním vyjití z tvého příbuzenstva a z domu tvého otce. Protože určití duchové ovládali dům tvého otce. Když tvůj otec přišel k Ježíši, zastavil je a zasadil jim ránu, ale oni přicházejí za tebou.

Něco vám řeknu. Každé neposlušné dítě se obrací přímo zpátky ke starobylým duchům, kteří ovládají celou jejich rodinu. Víte proč? Protože Bůh říká, že bude navštěvovat hřích otců „*na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne*“ (Ex 20:5). Jinými slovy „... těch, kteří mě neposlouchají“.

Sláva buď Bohu! Vzdí ze své země a ze své příbuznosti. Vzepři se nadvládě duchů, kteří ovládali vaši rodinu. Amen! Řekněte těm duchům, že přišlo jejich Waterloo a že došli na místo své zkázy!

Víte, co se stalo, když jsem byl spasen? Byl jsem první z rodiny, kdo byl spasen. Duchovně řečeno, byl jsem velice násilný člověk. Vím to, protože ti duchové mi říkali, že jsem násilník. Byl jsem nelítostný. Chytil jsem toho ducha a řekl jsem: „Ve jménu Ježíše Krista tě odsuzuji do

propasti! Jdi!“ A tak byli zavražděni. Alespoň tak to ti duchové říkali: „Ty jsi vrah!“ Vraždím duchy! Není to úžasné? Halelujah! Amen!

**Bůh za vás
nezavrhne duchy,
kteří ovládají vaši
rodinu. Musíte to
udělat vy a
musím vám říct,
bratří, že jsou
opravdu silní!**

Řeknu vám, ti duchové za mnou poslali nějaké bratry. Řekli mi: „Bratře duCille, myslíme si, že děláš chybu, protože, když přišel k Ježíši ďábelník, duchové prosili Ježíše, aby je neposílal do propasti, ale aby je poslal do prasat. Ježíš s nimi měl slito-vání.“ Řekli mi: „Není správné, že posíláš duchy do propasti.“ Zeptal jsem se Ježíše: „Jak to je?“ Pán mi řekl, co jim mám odpovědět. Řekl jsem jim: „Jak je to už dlouho?“ Odpověděli: „Skoro dva tisíce let.“ Řekl jsem: „Tak to už musel přijít čas na to, aby šli do propasti. Ježíšovi říkali: ‚Ještě je příliš brzy. Nech nás na pokoji.‘ A Ježíš souhlasil. Ještě bylo příliš brzy. Kdyby totiž

Ježíš poslal všechny ty duchy do propasti, už by tu žádní nezůstali, aby tě mohli trápit, bratře.“

Věřím, že přišel čas, abychom ty duchy zastavili, aby už neškodili našim rodinám. Začal jsem posílat tyhle věci do propasti a zanedlouho se stalo, že se moje sestra pohádala s manželem. Je upovídaná osoba. Řekla mi: „Co mám dělat? Ten člověk mi řekl to a to...“ Jmenuje se Tiny, tak jsem řekl: „Tiny, klekni si!“ Poklekla a já jsem na ni vložil ruce a řekl jsem: „Ve jménu Ježíše, vysvobod' ji!“ A ona zaječela! Víte, udělala takový povyk, že přiběhli susedé, a mnozí z těch, kteří vběhli až dovnitř, skončili na podlaze. Bůh přímo tam začal probuzení. Víte, co se vlastně stalo? Démoni, kteří trápivali naši rodinu, byli napomenuti a posláni do propasti. Tina získala vysvobození.

Pak jsem začal stíhat svého bratra Franka. Řekl jsem: „Ježíši, chci, abys příští týden v sobotu spasil Franka.“ Urputný! Byl jsem urputný. Pozor, neříkám vám, abyste byli takto násilní. Fungovalo to, ale myslím, že to bylo jen proto, že se Bůh nad mou neurvalostí smíloval. Volal jsem: „Bože, zachraň Franka!“ Viděl jsem totiž, jak je divoký. Tím vším se jen bavil. Prosil jsem: „Zachraň ho. Nebudu jíst, dokud ho nezachráníš.“ Přestal jsem jíst. Nejedl jsem celý týden. Přišla sobota, začal jsem se po něm shánět. Sebral jsem se a vydal jsem se do Kingstonu, abych ho vyhledal, ale nemohl jsem ho najít. Šel jsem na shromáždění a měli jsme výborný

čas, ale Frank tam nebyl. Vůbec jsem ho nemohl najít. Řekl jsem: „Bože, musím činit pokání, že jsem tak tlačil. Zdá se, že jsi se mnou nesouhlasil, protože jsem chtěl, aby byl Frank spasen, a on spasen nebyl.“ Frank nicméně v té době pracoval pro nějakou sociální organizaci, která zkoumala chování v letničních církvích. Chtěli zjistit, jak to, že ti lidé mluví v jazycích. Co se jim stalo? Musí mít nějakou psychologickou poruchu. V čem je ta chyba? Tak šel s poznámkovým blokem do letniční církve a zapisoval si, proč ti lidé mluví v jazycích a chovají se, tak jak se chovají. Prostě zda je to nějaký typ psychologické nerovnováhy.

Jste-li povolání,
jste povolání
z něčeho
k něčemu
jinému.

Neví, jak se to stalo, ale najednou zjistil, že je před oltářem. Když se probral, byl u oltáře a měl taky tu „psychologickou poruchu“. Tak tam v tu neděli večer přišel a byl spasen.

Bible říká: „*Vyjdi ze země své a z příbuznosti své.*“ Už nebuď více duCillem. Už více nebuď tím, kým jsi. Zavrhni to! Opusť to! Obrat' se k Bohu!

Jsi toho schopen? Prozradím vám tajemství. Tuto jednu věc za vás Bůh nikdy neudělá. Musíte to udělat vy sami. Bůh za vás nezavrhne duchy, kteří ovládají vaši rodinu. Musíte to udělat vy a musím vám říct, bratří, že jsou opravdu silní!

Kdysi jsem doslova cítil, jak se mi procházejí v hlavě. Vzpomínám si, jak ke mně někdo přišel a vedl hloupé řeči. Seděl jsem, chechtal jsem se, a najednou jsem vstal a srazil ho k zemi. Vznětlivost patřila k francouzsko-africkému dědictví, které ve mně bylo. Dokázali jsme zuřit jako šílení a byli jsme na to pyšní!

Bůh řekl: „*Vyjdi z těch věcí!*“ Vyznejte: „*Odmítám to!*“ Vyhod'te to! Padněte na kolena. Skloňte se před Bohem! „*Vyjdi z domu otce svého ... A učiním tě v národ veliký.*“

To zaslíbení patří vám. Bůh řekl Abrahamovi: „*To zaslíbení patří tobě a tvým dětem a každému, koho Hospodin Bůh povolá.*“ To zaslíbení je vaše! Už se nemusíme plazit po zemi. Je čas, aby církev povstala a abyste zaujali své místo před Bohem!

Řeknu vám proč. Lidé říkají, že kážu „elitářství“. Víte, co tím myslí? Říkají, že kážu elitářství, že jsme vyvolení a povolání Boží. (To ale není jen něco, co kážu já, je to Bůh, kdo nás povolal.) Jste-li povolání, musíte být povolání odněkud. Jste-li povolání, jste povolání z něčeho k něčemu jinému. A nevíte-li, odkud jste povoláni, nevíte ani, k čemu jste povoláni. Bůh nás povolal z denominacionalismu.

„Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého...“

Bůh říká, že už se nemáte hlásit k denominacím. Už nemůžeme nadále patřit k žádnému rozdělení Božího lidu. Nechápete? Jsme Boží lid a každého, kdo je Boží lid, přijímáme jako Boží lid. Nemusíte chodit a rozhlašovat: „Já jsem presbyterián.“ Když přišlo presbyteriánství, bylo to skvělé. Byla to trefa do černého. Věděli jste o tom? Víte, že učení, které máme o služebnostech (presbyterech), přinesli presbyteriáni? Nicméně se oddělili, a když to udělali, dostali se do vyjetých kolejí a stala se z nich denominace.

Chvála Pánu. „Vyjděte!“ Mám za to, že vám nekážu něco svého. Jen vám říkám pravdu o vyjití, kterou mi Bůh položil na srdce. Musíme vyjít a zůstat venku! Amen. Musíme se stát jedním národem, jedním svatým lidem poddaným Bohu.

Pojďme si trochu prolistovat Bibli, abychom uviděli, co Bůh Abrahamovi říká. Je to v Genesis 14. Probíhala bitva. Pět králů, včetně krále sodomského a gomorského, vyšlo proti čtyřem jiným králům a byli jimi obklíčeni. Lot, Abrahamův synovec, byl v Sodomě a někdo přišel a řekl Abrahamovi: „Zajali tvého synovce se sodomskými muži.“ Není to trochu legrační, že musí Boží meč jít proti lidem, aby zachránil sodomity? Ale tak se to tenkrát stalo. Šli bojovat za sodomské. Ne kvůli jejich způsobu života, ale protože někteří z našich byli mezi nimi.

Abraham vzal své služebníky a zbytek příběhu znáte. Udeřil na ně v noci a ani nevěděli, co je to zasáhlo. Bůh byl s Abrahamem, a tak jen s několika stovkami mužů porazil mnohatisícovou armádu. A získal všechnu kořist i lidi.

Ale v té 14. kapitole se píše, že se s ním někdo potkal. Čtème od 17. verše:

„Tedy vyšel král Sodomský proti němu, když se navracoval od pobití Chedorlaomera a králů, kteříž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské. Melchisedech také, král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl kněz Boha silného nejvyššího. I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram

Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí; a požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí.“ (Gen 14:17–20)

Oč tu vlastně jde? Bible nám na tomto místě o králi Sálemu neprozrazuje vůbec nic. Nalistujme si tedy Židům 7. kapitolu. Mějme na paměti princip, že Boží spravedlnost ve Starém zákoně je stejná spravedlnost, kterou Bůh vyžaduje po nás v Novém zákoně. V sedmé kapitole Židům tedy vidíme zjevení, kterého se od Boha dostalo Pavlovi, a to je jediné, co k tomu mohu říct, protože Pavel řekl o králi Sálemu určité věci, které ve Starém zákoně nejsou. Je to tak? Určitě jste si toho sami všimli. Říká tady:

„Nebo ten Melchisedech byl král Sálema, kněz Boha nejvyššího, kterýž vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícím se od pobití králů, a dal jemu požehnání. Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprve vykládá se král spravedlnosti, potom pak i král Sálema, to jest král pokoje, bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života nemaje, ale připodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knězem věčně.“

Pavel zde přináší osvětlení od Božího trůnu a říká, že Abraham dal desátek „Melchisedechovi..., knězi nejvyššího Boha“. Zmínka o desátku nás vrací zpátky ke starozákonnímu učení. Ve skutečnosti je tento oddíl o Abrahamovi první případ, kdy někdo platí desátek. Tento desátek musí mít nějaký duchovní význam, dalece přesahující vše, o čem jsme dosud přemýšleli. Znamená to, že „desetina“ mého života patří Společníkovi, který mě udržuje při životě, který mě podporuje a vyživuje. Je to Společník, patří mu to. Nemá to nic společného s oběťmi. Amen? Když desetinu z vás (z vaší práce, z vašeho úsilí, z vašeho potu a krve) dáte Bohu zpátky, je to Jeho podíl z investice, kterou do vás vložil.

Bratře, předpokládejme, že máme společnou dohodu. Nakoupíme určité množství zboží, ty budeš pracovat a já do toho dám peníze. Na oplátku mi dáš jen desetinu z toho, co vyděláš. To znamená, že když vyděláš tisíc dolarů, necháš si devět set. Ta desetina vůbec není tvoje! Nicméně, když si ten můj díl necháš a ten desátek zase utratíš, tak vršíš jeden desátek na druhý! Dejme si malou lekci matematiky. Když si necháš můj desátek a utratíš celou tisícovku dolarů za další zboží a pak to uděláš znovu, znamená to, že mi dlužíš nejen ten desátek, což je sto dolarů z tisíce, ale teď navíc ještě z toho, co jsi utratil. Když vyděláš pět tisíc dolarů, dlužíš mi můj podíl. Takže vršíte desátek na desátek mé investice, a zadlužujete se mi čím dál víc. Zeptejte se teď sami sebe: Co

udělal Melchisedech se zlatem a stříbrem a s věcmi, které mu byly dány? Dobře, nechám na vás, abyste to zjistili.

Takovým způsobem se mi Boží slovo stává břemenem. Leží na mně, „...*naučení za naučením, správa za správou*“ (Iz 28:13), a když zjistím, že se mi v podnikání nedaří, má to svůj důvod. Vidíte, věřím, že Bůh nastavil uprostřed svého lidu určitý finanční plán, a když budete pročítat Abrahamův život, uvidíte, že poté, co dal desátek Melchisedechovi, celý jeho finanční život vzkvetl. Amen! Získal víc a víc. Vyznává: „Nechci, aby sodomský král řekl, že to on mě obohatil, proto si od něj nevezmu, ani co by se za nehet vešlo.“ Řekl: „Nevezmu si od něj ani řemínek z obuvi, protože nechci, aby řekl, že mě obohatil.“ (Gen 14:23)

Bůh vydal Abrahamovi svědectví. Poslechněte si Boží svědectví o Abrahamovi. To nebylo o tom, že Abraham byl spravedlivý, ale že Abraham poslechl Boha, a to mu bylo počteno za spravedlnost.

Genesis 15:1–6: „*Když pak ty věci pominuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidění, řkoucí: Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká. Jemužto řekl Abram: Panovníče Hospodine, což mi dáš, poněvadž já scházím bez dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer? Řekl ještě Abram: Aj, mně jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dědicem. A aj, slovo Hospodinovo k němu, řkuci: Nebudeť ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude. I vyvedl jej ven a řekl: Vzhlédniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčísti? Řekl mu ještě: Tak bude símě tvé. I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost.*“

Můj Ježíši, pomoz nám, pomoz! Když k vám mluvím, vidím různé věci. Nemluvím k vám z přirozeného Písma. Mluvím k vám, protože vidím věci. Vidím dvě věci. Vidím ten desátek, který učinil Abraham jako součást naší poslušnosti vůči Bohu, a vidím na konci zničení, které přichází na neposlušné.

Teď vám tu nekážu naschvál o desátcích v souvislosti se zkázou, protože tak tomu bývalo ve staré církvi, kde říkali: „Bůh vás zabije, když nebudete dávat desátky!“ Něco v tom smyslu. Když se odkazují na dávání desátků, nemluvím o fyzických desátcích.

Mám na srdci toto. Chci vás povzbudit, abyste se teď pohnuli kupředu, abyste se s příčinlivostí vydali vpřed. Dávejte si pozor na to, co děláte. Za druhé vám chci říct něco, co mi Bůh šeptá do ucha. Bůh se v blízké době chystá udělat určité kroky, a my musíme být velmi horliví

ke slyšení Boha a jít tam, kam Bůh říká, abychom šli. Nikdo by se neměl sebrat a běžet dělat něco svého, nyní je to velmi nebezpečné – nyní nastává doba, kdy by to znamenalo smrt. Přinese to zkázu. Bůh chce, aby každý byl na svém místě.

Dovolte mi zde udělat malou odbočku. Včera se mnou Bůh začal jednat ve věci rozpoznávání Těla Kristova. Nemá to být tak, že přijedeme na konferenci, vy jste nedostali prostor něco říct, a proto se chcete nějak vyjádřit a mít prostě šanci mluvit. Musíme být zralejší. Je čas boje, bratře. Posouváme se do oblasti intenzivního boje, venku čekají duchové, s nimiž se musíme vypořádat.

První věc, kterou si generál o protivníkovi zjistí, je, jaké zbraně se na nás chystá vytasit. Co používá? Má nějaké desetitunové tanky, to je těžká technika. Já mám lehké zbraně, a když se začne blížit, budu se muset stáhnout. Budu muset ustupovat, dokud mi nepřijdou posily. Říkáme tomu „strategický ústup“. Máme takové rčení: „Kdo bojuje a uteče, další den zas může v boji stát, ale kdo v boji mrtev padne, nikdy nemůže vstát.“ Už jste to někdy slyšeli? Prostě na strategii záleží.

Sledoval jsem shromáždění z duchovního pohledu. Během shromáždění jsou chvíle, kdy určití lidé musí povstat a jednat, protože musí v té chvíli naložit s tím, co tam je. Jsou určité chvíle, kdy by někteří ve shromáždění měli zacouvat a někdo jiný by měl vyrazit kupředu. To neznamená, že jeden je lepší než druhý, ale že v danou chvíli je potřeba použít konkrétní zbraň. Fungování shromáždění by mělo být vedeno Duchem.

Velmi oceňuji, když vidím, jak někteří lidé vyrůstají v Duchu. Vidím, jak bratr Petr sedí, a neslyšel jsem, že by řekl za celé shromáždění jedině slovo. To ukazuje na duchovní zralost. Bůh musí použít nyní konkrétní nádobu, a jindy ji stáhnout, jiného použít tady, a jindy ho nechat sedět. Musíme velmi rozlišovat a uvědomovat si, jakým způsobem Bůh v Těle jedná, protože když k vám přijde člověk a je čas ho „nakopnout“, nesmíte použít pěst. Jsme údy jednoho Těla a máme být používáni Bohem. Když nastane čas běžet, povoláte nohy: „Běžte, nohy, utíkejte!“ Amen! Když je čas čichat, nepovoláváte oči. Oči nikdy neuvidí zápach. Když je čas uvidět, musí se oči doširoka otevřít. Když je čas slyšet, uši musí naslouchat.

Jsou to různé dimenze! Musíte si uvědomit, že vaše uši, to je úplně jiný svět než váš hmat, chuť nebo čich. Amen! Řekněme, že každý duch

působí na určité frekvenci. Vaše oči jsou na jedné frekvenci, a nos zase na jiné. Vaše chuť, hmat, sluch jsou zase na dalších frekvencích. Vašich pět smyslů je na různých frekvencích a všechno jsou to frekvence vnímání, rozlišování. Mluvím o duchovních věcech, bratří!

Rozlišujete ušima. Jdete ven se psem, někde si sednete a pes najednou nastraží uši. Jste-li chytrí, je vám jasné, že ten pes slyší něco, co vy neslyšíte. Rozlišení v Těle Kristově je Bohem navrženo tak, aby pomáhalo Tělu Kristovu ubírat se správným směrem, pro naši ochranu a abychom porazili nepřítel.

Vždycky říkám, že by muži opravdu měli naslouchat svým manželkám. Naslouchat jejich pocitům – a být silní. Někdy musíte své ženě říct: „Jdeme! I když máš takové a takové pocity, jdeme do toho.“ Víte proč? Přišel jsem na to, že někteří duchové, kteří přicházejí, jsou hrozní. Jsou tak strašní, že nástroj, který je určen k tomu, aby je rozpoznal, se třese strachy. Sestry, už jste někdy narazily na takový problém, že jste něco rozpoznaly a že to bylo tak strašné, že jste se bály? Tak mi to říká moje žena. Když vám tohle žena řekne, musíte rozpoznat, že je to hrůza té věci, která děsí jejího ducha. Je-li v duchu citlivá, je velice jemným nástrojem, a ten zvuk, který slyší, se ďábel může pokusit zneužít, aby jí poničil uši tím, jak se duchové objeví.

Bratří, kdybych tak měl čas s vámi mluvit o porozumění duchovním věcem! Víte, je mezi námi dokonalost. Vy víte, že nejste dokonalí, ale vaše částička s mojí částičkou společně se všemi dalšími částičkami dají dohromady dokonalou církev! Věděli jste to? Církev má dokonalou vizi, dokonalé slyšení, dokonalé porozumění, prostě vše dokonalé! Nicméně to není v jedné osobě nebo skupině. Kdybychom tady spolu zůstali dva týdny a spojili se a začali skutečně milovat jedni druhé a začali skutečně jednat společně v Duchu, viděli bychom úžasné věci, které by se tu začaly dít. Všichni zlí duchové nad celým státem New York by se dostali pod nohy skupinky lidí, kteří se sešli společně ve jménu Pána Ježíše Krista! Amen!

Proto chce ďábel postavit jednu sestru proti druhé a jednoho bratra proti druhému. Proto vám ďábel chce říct něco o tom, co bratr řekl o vás, a tak dále. Nevím, jestli to víte, ale to je jeho válečná zbraň. To je to, čemu říkáme „pátá kolona“. Hitler by přivedl pátou kolonu a poslal by je mezi vás a oslabil by vás zevnitř. Ale to už je za námi. S tím je konec! Odhalili jsme ten starý ďáblův trik! Teď už všechny milujeme. Nezajímá mě, co děláš, jaký jsi, nebo co o mně vykládáš! Stejně tě mám rád.

Protože tě znám! Jsi Boží syn. Narodil jsi se z Ježíše Krista. Ten malý lhář, který o mně mluví, to nejsi ty. On tě jen zneužívá pro tvou slabost. Děláš tohle a to a to a to... Nevěřím mu! Je to lhář! Ale tebe znám. Měli bychom se navzájem znát. Chvála Pánu.

Boží slovo nás přivádí na místo, kde budeme v souladu s Bohem na každý den. Bůh je náš společník. Bůh s námi pracuje. Musíme odevzdat celý svůj život a své živobytí Bohu. Odevzdejte to všechno Bohu, ať už máte málo, nebo hodně.

Poslouchal jsem bratra Marka a musel jsem se mu smát, když vyprávěl příběh, protože měl vědět, že na něj Bůh chystá past, když se zeptal: „Dáš mi všechno?“ Vždycky, když s tímhle Bůh přijde, znamená to, že vám v budoucnu něco dá, a jakmile uzavřete smlouvu, je to zpečetěno. Má vás. Bůh po vás chce, abyste Mu vědomě odevzdali vše. Když pak máte platit účty, a nemáte na to, abyste je zaplatili, uvědomíte si, že všechny peníze vám nepatří. Dáte tedy Bohu, co je Jeho, a za zbytek pak poplatíte účty. Takhle to funguje. Když to tak budete dělat, Bůh vám požehná.

Skupině nebo církvi Bůh žehná tak, že v té skupině dá jednomu z bratří dobrou práci, a on dá dobrou práci dalšímu bratru a ten zas dalšímu bratru. Když pro vás Bůh tohle udělá, připravuje vás pro to, abyste byli posilou Božímu lidu. Chápete? Kdybyste se museli každý den strachovat o své finance, nemohli byste fungovat. Proto vás ustaví tam nahoře, a cokoli vám vloží do ruky, dělejte to. Tato část našich životů je jen takový „melouch“. Ta skutečná část je ta Boží. Rozumíte? Když vám tedy Bůh dá pozici trochu výš a vy začnete přispívat na Boží dílo, síla, kterou Bůh dává, posiluje Boží dílo. Amen!

Někteří lidé nevěří v dávání, a jejich prosperita se vytrácí! Ukážu vám verš, který je o tom, o čem mluvím. Najděme si Malachiáše. Následujeme tady teď Abrahamova příkladu. Nedopusťte žádnému učení nebo teologii, aby vám říkaly něco jiného, než co vám dnes praví Bůh. Protože Bůh ke mně mluvil specificky o tomto tématu a řekl mi, že mám začít s Abrahamem. Rozumíte? Proto jsem chtěl, abyste nejprve porozuměli Abrahamovi, a potom jsem přešel k tomuto verši. Takže to není náhoda, je to záměrné.

Začneme číst z Malachiáše 3:8:

„Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech. Naprosto zlořečení jste, proto

že mne loupíte, vy pokolení všecko. Sneste všechny desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li' vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte. A přimluvím pro vás tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin zástupů. I budou vás blažiti všickni národové; nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin zástupů.“

Bereme tato slova na lehkou váhu? Mluví Bůh k nám, nebo mluví jen k lidem Starého zákona? Jsme na tom lépe než lidé Starého zákona? Ale ano, protože máme víc! Máme víc!

Před mnoha lety jsem poznal jednoho bratra. Byl to člověk, který pracoval se železem, stroji a takovými věcmi a vyráběl traktory. Řekl Bohu: „Bože, dám ti desátek ze všeho, co dostanu.“ Stal se z toho prosperující podnik a on řekl: „Bože, dám ti devadesát procent a budu žít za těch deset procent.“ Ten člověk, který dával Bohu devadesát procent, se z těch deseti procent stal multimilionářem!

Dokážete to pochopit? Je to Boží princip.

Bůh mluví k poslušným lidem – to není zákon. V levitikálním kněžství byl zákon, ale pod vládou Krista už není zákon, protože už ho nemusíte naplnit, abyste byli spaseni. Nemusíte ho dodržovat, abyste byli pokřtěni Duchem. Nicméně, je to něco, co musíte dělat, abyste byli poslušní. Bůh říká, že je lid, který bude žít v poslušnosti, nebo zemře v neposlušnosti. Amen.

Kdysi jsem nakupoval v dobročinných obchodech Bible. Chodil jsem po dobročinných obchodech a vždycky, když jsem našel Bibli, koupil jsem ji a pak jsem ji dal někomu na ulici. Přišel jsem do jednoho takového obchodu, a když jsem pátral po Biblích, narazil jsem také na Encyklopedii Britannicu. Kdybyste někdy v nějakém antikvariátu našli starou encyklopedii, popadněte ji, protože v ní jsou některé poklady, které v novějších vydáních nenajdete. Koupil jsem tu encyklopedii a pak jsem si všiml knihy označené názvem „Hirošima“. Řekl jsem si: „Tuhle knihu taky vezmu. Docela rád bych se dozvěděl pravdu o Hirošimě.“ Koupil jsem ji za pět centů.

Šel jsem domů a dal jsem se do čtení. Knihu napsal nějaký pastor. Psal, že večer před tím, než shodili na Hirošimu bombu, přišlo naléhavé volání. Největší rodina v církvi dostala zprávu, že jejich otec umírá v jiném městě, a všichni za ním pospíchali. Dále psal, že v jiné rodině se

také něco přihodilo, a všichni spěšně odcestovali. Sestry ve shromáždění se sešly a řekly si: „Udělejme modlitební shromáždění.“ Rozhodly se, že se sejdou brzy ráno k modlitbám ve sklepní místnosti. Jedna stará paní také chtěla přestěhovat nábytek, a tak ten pastor a několik dalších mužů měli jít nahoru na kopec a stěhovat její nábytek z jednoho domu do druhého. Pastor vyšel brzy ráno, před svítáním, a setkal se s bratřími ve sklepě. Církev se vyprázdnila, většina byla pryč z města.

Když se dostal nahoru na kopec, viděl, jak se k Hirošimě blíží jediné letadlo, a také slyšeli sirénu. Nicméně bylo to jen jedno letadlo, tak tomu nevěnoval moc pozornosti. Šel dál, a když procházel mezi dvěma skálami, najednou se celý svět kolem dal do pohybu. Hodilo to s ním o zem a další bratr, který s ním byl, byl také sražen.

Nechápali, co se děje. Říkali, že si nejdřív mysleli, že to musí být příchod Páně. Když se rozhlédli po údolí pod nimi, všude byla tma. Rozhodli se jít zpátky. Sestoupili dolů do temnoty. Vyprávěl o vši té hrůze. Město bylo úplně zničeno, ale sklepení domu, kde se sestry modlily, zůstalo zachováno. Vykopali je ze sklepa, nikdo nebyl zraněn.

Něco mě na tom zaujalo. Viděl jsem, jak Bůh hýbe lidmi sem tam, aniž by jim řekl proč. Dostal rodiny náležející k církvi pryč z města. Ženy shromáždil do sklepení k modlitbám. Zachránil celou církev, aniž kdokoli z nich tušil, že je zachraňuje.

Říkám vám to, protože mi Bůh ukazuje, že to, co mi řekl (když mě před třiceti lety poslal do Spojených států) se brzy naplní. Vaše města budou brzy zničena. Mnozí lidé budou brzy zničeni, ale Bůh zachrání svůj lid – všechny ty, kteří Mu věří.

Povyprávím vám trochu historie. Před pětadvaceti lety jsem o tom kázal v Miami a jeden bratr se toho chytil a dal se do běhu. Kázali jsme přibližně třiceti tisícům lidí po celých Spojených státech a on přesvědčil mnohé z nich, aby prodali své jmění a dali mu peníze, za které nakoupil dvanáct farem v Kanadě. Koupil farmy i v Jižní Americe. Byly darovány miliony dolarů a bratři mi to dodnes dávají za vinu. Říkají, že to proroctví bylo falešné, protože se toho někdo chytil a běžel s tím.

To proroctví nebylo falešné. Brzy se má naplnit. Nicméně ne každý, kdo běží, naslouchá Bohu. Můžete se dát do běhu, když slyšíte, že vám Bůh říká, abyste to udělali, ale pokud vás Bůh někde zasadil, zůstaňte tam! Slyšíte mě?

Jednomu člověku Bůh řekne, že má jít na východ, jinému na západ. Nicméně, Bůh mi řekl jednu věc, na kterou nikdy nezapomenu. Řekl: „Vyjděte z měst.“ Řekl: „Města se stanou neochranitelnými.“ Ukázal mi peklo, které se ve městech strhne. Všichni prchali a zabíjeli se navzájem, aby mohli uniknout. Prchali, a ani nevěděli kam.

Bůh chce, aby Mu Boží lid začal naslouchat. A Bůh vás něžně povede, jak sám bude chtít. Nesnažte se vymyslet, kde je místo útočiště a kam se ukrýt. Bůh může tvému sousedovi říct, aby šel na východ, a tobě, abys šel na západ. Protože Bůh posílá svůj lid do oblastí a na místa, kde je chce mít. Součástí poslušnosti je vaše finanční podpora Božího díla. Určitá část Těla nese celý náklad, a jiná část používá jejich peníze pro svoje vlastní účely, na to, aby si dělali své věci. Chci, abyste se začali odevzdávat Bohu. Odevzdejte Bohu všechno, co máte. Oddělte pro Boha své děti. On se o vás postará a postaví vás tam, kde máte být, jen neokrádejte Boha.

Jezdili jsme sloužit na různá místa. Byli jsme v Africe, v Indii, ve východní Evropě (Československu, Maďarsku, Polsku, Rumunsku). Cestovali jsme do Ruska, na Ukrajinu, na Island, do Anglie a do Německa. Viděli jsme Boží ovoce, které z toho vzešlo, ale položili jste si někdy otázku, jak jsme se tam dostali? Přemýšleli jste někdy nad tím, za co jsme jezdili? Díky Bohu za vydaný Boží lid, který si použil a používá, aby se podíleli na šíření evangelia do těchto míst.

Je to služba víry. Bůh nás vyučil ve velmi tvrdé škole. Začali jsme na Jamajce, tam mi Bůh řekl, že mám odejít ze zaměstnání. Někdy jsme měli hlad. Někdy jsme zažívali velkou nouzi, ale nikdy nám to nevadilo. Chci říct, že bych vám mohl vyprávět příběhy, které by vás dojaly k slzám, ale nechci, abyste se rozplakali. Takže vám ty příběhy vyprávět nebudu. Věděli jsme, co znamená strádat. Poznali jsme, jaké je to den po dni kázat a být bez jídla. Nikdy nám to nevadilo. Zvykli jsme si na to. Bůh je tak věrný! Chválíme Ho!

Přijali jsme mnohá duchovní požehnání, ale divili jsme se, proč Bůh omezil naše přirozené zdroje. Víte, co myslím? Normálním lidem Bůh dává tři jídla denně a tak dále, a my, přestože jsme sloužili Bohu z celého srdce, jsme nebyli schopni jíst a žít jako ostatní lidé. Viděli jsme křesťany, jak jedí a vyhazují jídlo, zatímco my jsme neměli do čeho zakousnout. Divili jsme se tomu a divili jsme se Bohu. Díky Bohu jsme zjistili, čím to bylo. Byli jsme ve výcvikovém táboře a On nás učil „*hojnost mítí i nedostatek trpětí*“ (Fil 4:12), nestarat se o to, co máme, a netrápit se tím,

co nemáme. Učil nás mít poslední sousto a dát ho bez váhání někomu, kdo je v nouzi. Vycvičil nás! Byli jsme dobře vytrénovaní. Přistáli jsme v Miami s nějakými osmi či dvanácti dolary, abychom pokračovali v naší misijní cestě. A chvála Bohu, zvítězili jsme! Díky Bohu jsme zvítězili!

Opustili jsme Miami. Jeli jsme kázat do Colorado Springs a neměli jsme peníze ani oblečení vhodné pro tamější klima. Byla tam hrozná zima a my jsme na to nepomysleli, dokud jsme tam nepřijeli. Tu noc jsme měli spát ve stanu na horách blízko Colorado Springs a všichni se nás snažili vybavit. Přišel za mnou jeden bratr a řekl: „Bratře duCille, ty nemáš v čem spát?“ Řekl jsem: „Ne.“ On na to: „Tady máš spacák.“ To bylo poprvé v životě, co jsem vůbec kdy vlezl do spacáku. Když pak v noci teplota klesla na bod mrazu, Pán mi řekl, abych dýchal do spacáku. Tak jsem si ho přetáhl přes hlavu a začal do něj dýchat. A bylo mi tak teplo a pohodlně, když jsem tam na zemi v Colorado Springs spal!

Říkám vám to, jen abych vás povzbudil, jak chodit vírou. Když Pán řekne: „Jdi!“ jdeme a až po cestě přemýšlíme, jak půjdeme dál. Tímto způsobem jsme cestovali po mnoho let a ani jednou se nestalo, že by Bůh nezaplátil výdaje. Tak jsme se naučili chodit vírou. Každý, kdo jel s námi, si platil cestu sám. Jeden bratr mi řekl: „Bratře duCille, který člověk kdy jde do války a sám si platí cestu?“ Tehdy jsem si uvědomil, že asi bratří nevyučujeme správně, protože cesty těch, kdo jedou na misi, by měla platit církve. Lidé by si neměli platit cestu sami. Je to nedokonalost v našem středu a je to proto, že lidé okrádají Boha. Malachiáš 3:8 říká: „Loupíte mne v desátcích a obětech.“

„Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech.“

Nejde jen o *desátky*, ale také o *oběti*. Poté, co odevzdáte Bohu Jeho díl, čeká Bůh, že Mu něco přidáte ze svého. Věděli jste to? Chci, abyste si to uvědomili, protože vím, že jsme dobří lidé. Chodíme v Duchu. Nemyslíme na to, a někdy si pomyslíte: Tento bratr má dost! Už víc nepotřebuje. Mám dost, protože mě Bůh nenechá na holičkách.

Jednoho dne přišel skutečný test. Povím vám o tom. Chtěli jsme přestat nakupovat kazety z Honkongu. Honkong měl zanedlouho přejít pod správu Číny a kvůli pronásledování církve a otrocké práci jsme nechtěli žádné kazety nakupovat z Číny. Mluvili jsme s bratrem Gordonem a cítili jsme, že se zavírají dveře a že nemáme moc možností na výběr. Potřebovali jsme nakoupit kazety na celý rok, tak jsme se dostali

do úzkých. Dostali jsme se do bodu, kdy jsem musel uplatnit svou víru. Když jsem volal lidem, od kterých jsme kazety kupovali, řekli jsme, že jich potřebujeme 15 000. Cena byla 6 500 dolarů, a když jsme udělali objednávku, řekl ten člověk: „Kupujete to na kreditku?“ Řekl jsem: „Ano!“ Dal jsem to na kreditku a spolu s cestovními výdaji to na té jedné

Nikdy nezjistíte,
co máte, dokud
nevyjdete
a neuvidíte
někoho, kdo
nemá nic.

kreditce dělalo přes 8 500 dolarů a na druhé kreditce přes 2 500 dolarů. Takže dohromady to bylo ten měsíc ke 12 000 dolarů, které jsem neměl. Řekl jsem: „Ježíši, ty to zařídíš.“

Opravdu jsem se bál. Říkal jsem vám o tom na minulé konferenci, řekl jsem o tom Peterovi, a on o tom promluvil. Pak byla sbírka, ale neměli jsme 12 000. Šli jsme na poštu a podívali jsme se na výpis, a hádejte co? Přišel konec měsíce a poslední den splatnosti jsme měli necelých 12 000 dolarů. Vypsali jsme šek na American Express. (Bůh požehnej American Express!)

Nicméně přišla další zkouška, protože teď jsme zas neměli peníze na nákup potravin. Museli jsme čtrnáct dní čekat, než na účet přibyly nějaké peníze. Účet byl prostě na suchu. Ale my známe Boha, a tak jsme si nedělali starosti. Známe Boha. Nikdy nás nenechal na holičkách. On nemůže selhat, protože je Bohem!

Vyhlížím den, kdy Tělo Kristovo bude kupovat letenky a vysílat lidi. Budete to dělat skrze svou poslušnost. Nikdo nebude vystresovaný, znepokojený nebo pod tlakem. Máme budovu, kterou jsme postavili v Mahometu – byl to skutek víry. Nikdo nebude vystresovaný, znepokojený ani pod tlakem. Splatíme to.

Jsou lidé, kteří čekají, že od nás přijde jejich každodenní chléb (zvláště v Indii). Chci říct, že věří Bohu, ale my jsme nástroje, které Bůh používá, aby je nasýtil. Když jim jeden měsíc nic nepošleme, budou jejich rodiny hladovět. Ale nepřestanou kázat! A my jim pošleme. Pomůžeme lidem na Ukrajině postavit jejich modlitebnu, protože se nemohou scházet, když nemají místnost. Nemluvíme o „Babylonu“. Mluvíme o domě, kde můžete kázat a chválit Boha a zachraňovat duše. Halelujah! Budeme je finančně podporovat. Pomůžeme jim, i kdybychom měli prodat svoje domy, prodat svá auta, prodat svoje boty – cokoli, co lidé koupí. Uspořádáme dobročinný výprodej nebo něco jiného, ale pomůžeme jim postavit

tu modlitebnu a budeme je vyučovat, jaká je v Duchu svoboda. Každá jiná církevní organizace v Americe, která jim pomáhá, si je přivlastní. „Pomáháme vám, proto musíte kázat naše učení. Musíte být s námi.“ Pomáháme jim, a nechceme po nich, aby kázali nějaké doktríny, ale aby chodili s Pánem Ježíšem Kristem. A nakonec, vy mladí – všichni jste mladí, považujte se za Boží misionáře, za vyslance Kristovy. Žádá se po vás, abyste šli kupředu, protože přichází hodina, kdy vás Bůh pomaže, abyste šli. Nikdy nezjistíte, co máte, dokud nevyjdete a neuvidíte někoho, kdo nemá nic. Amen. Zeptejte se Shannon. Zeptejte se Sarah. Zeptejte se těch mladých, kteří s námi jeli. Nevěděli, že mají co dát, dokud se tam nevydali.

Vzpomínám si na jednu cestu, když jsme byli ve Skotsku a jedna mladá dívka vykládala, že ode mne nemůže přijmout slovo. Říkala, že jsem moc starý a: „Ty nevíš, co mladé lidi trápí.“ Do Shannon jako by vjel oheň, vyskočila a vzala si ji do parády. Buď požehnán Hospodin, seděl jsem na židli a viděl jsem, jak káže evangelium svojí vrstevnici. A ta dívka zmlkla. Nemohla říct ani slovo.

Sarah jela s námi a nejspíš si myslela, že je tam k ničemu, ale Bůh si ji začal mocně používat! Mysleli jsme, že snad s námi přijel bratr Campbell. Víte, je to legrační, ale je to úžasné, jak předáváte svým dětem věci, aniž o tom víte. Předal jí svůj dar, a ona o tom nevěděla. Nemyslím si, že by to udělal vědomě, ale Bible říká, že Mojžíš vložil ruce na sedmdesát mužů a předal jim Ducha a oni začali prorokovat. Totéž děláte se svými dětmi. Předáváte jim slávu, kterou Bůh vkládá do vás!

Nejsem ta pravá osoba, která by měla zakončit konferenci, protože budu kázat do zítřka. Ale můžete si vzít kazety a sednout si a přežvykovat. Poslechněte si znovu věci, které přišly, protože jsem neměl v plánu o těchto věcech mluvit a tak bych rád, abyste to vzali, jako že to přichází od Pána. Protože tohle je moje parketa. Takhle funguji nejlépe. Funguji nejlépe v Duchu, když nechám Božího ducha, aby mě vedl, a pak k vám mluvím. Neplánuji si to dopředu. Rozumíte? On mi dává určité vodítko. A jak jsem vám řekl, ukázal mi tři věci. Myslím, že jsem je dostatečně pokryl, a modlím se k Bohu, jestli jsem něco opomenul, abyste to doplnili.

Amen. Chvála Bohu. Pán vám žehnej, bratří.